

บทที่ 1

"ทางเหนือแจ้งข่าวด่วนเรื่องสงครามมา"

หยางจวินพูดพลางส่งซาที่เหวินเจียงต้มเสร็จแล้วไปให้

แสงตะวันในฤดูสารทสองแสงร้อนแรงเจิดจ้า แค่นอนอยู่ข้างนอก
เพียงหนึ่งเค่อ* ก็ทำให้คนร้อนจนเหงื่อแตกได้ เสื้อหนังก็ไม่ใช่ข่อยกเว้น
เขายกแขนขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผากก่อนวางผลแดงที่เด็ดมาใส่ตะกร้า

สวนในบ้านมีผลแดงให้เก็บได้ไม่มาก ขายไม่ได้ราคา แต่พอจะ
ช่วยคลายหิวให้คนในครอบครัวได้ และบางครั้งก็แบ่งให้หยางจวิน
เอากลับไปได้อีกหลายลูก

"ว่าอย่างไร" เขาบัดฝุ่นบนตัวออกก่อนรับซาของหยางจวินมา

น้ำซาร้อนนิคๆ ไม่ลวกมือ อุ่นพอกลิ้วคอได้กำลังดี

ใต้ร้านแต่งมีลมเย็นพัดโชยพากลิ่นหอมของดอกกุ้ยในช่วง
ฤดูสารทมา เจ้าแมวสี่เหลี่ยมตัวโตที่นอนหมอบอยู่บนชายคาบ้าน
พลิกตัวครั้งหนึ่งอย่างแสนสบาย มันปรือตาขึ้นน้อยๆ ก่อนจะหลับต่อ

* เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

8 คู่กีเลนต้าบัลลังก์ 1

ด้วยท่าที่เกี่ยวคร้านตามประสาชีวิตในชนบท

ทว่า...เทียบกับสีหน้าเครียดขริมของหยางจวินแล้วช่างแตกต่าง
อย่างเห็นได้ชัด

"เหตุการณ์ไม่สู้ดีนัก พวกทู่เจี๋ย* ตะวันออกตะวันตกร่วมมือกัน
แบ่งกองกำลังลงใต้สามทาง ทางหนึ่งไปภูเขาเฮ้อหลันเข้าอำเภอ
ไหวหย่วน ทางหนึ่งบุกเหลียงโจวโดยผ่านเมืองชิวถู่ อีกทางหนึ่ง
ตะลุยไปยังอำเภอชานตานหมายปักหลักที่กานโจว"

ระหว่างที่พูด หยางจวินก็ใช้กิ่งไผ่วาดแผนที่ตำแหน่งที่ตั้งคร่าวๆ
ลงบนพื้น

"ข่าวนี้ยืนยันได้แน่หรือ" เฮ้อหรงถามขึ้น

"รับรองว่าไม่ผิด เพราะสำนักคุ้มภัยที่ช่วยบิดาข้าส่งสินค้าครั้งนี้
เพิ่งมาจากหลังซี ครอบครัวของพวกเขาอยู่ที่กานโจว เวลานี้จึงพากัน
เป็นห่วงผู้เฒ่าผู้แก่และเด็กเล็กที่บ้านจนไม่กล้าไอ้ไอ้อยู่ที่นั่นนาน
รีบร้อนกลับไปราวกับถูกไฟลน"

เฮ้อหรงสิ้นศรัทธา "กานโจวไม่น่ากังวลอะไรนัก เพราะเดือนก่อน
ราชสำนักเพิ่งแต่งตั้งเงินเว่ยเป็นผู้บัญชาการกานโจว สั่งให้จัดกองกำลัง
แปดหมื่นประจำอยู่ในเมืองจางเยี่ย ลองว่ามีเขาอยู่ ต่อให้ผู้ตรวจการ
มณฑลกานโจวจะกลัวสงครามเพียงใดเขาก็ไม่ปล่อยให้ชาวทู่เจี๋ย
กระทำการได้โดยง่ายแน่ ยิ่งกว่านั้นผู้ที่โจมตีกานโจวในครั้งนี้ น่าจะเป็น
แคว้นทู่เจี๋ยตะวันตกก็ใช่หรือไม่"

หยางจวินผงกศีรษะ "ถูกต้อง"

"หมัวลี่ชานประมุขแคว้นทู่เจี๋ยตะวันตกอายุเลยหกสิบแล้ว

* ทู่เจี๋ย หรือเตอริก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูง
มองโกลและในแถบเอเชียกลาง

กำลังวังชาไม่เหมือนเมื่อก่อน ไม่มีทางเทียบกับคนหนุ่มได้ การที่เขายอมเคลื่อนทัพครั้งนี้ น่าจะแค่มีเจตนาตีชิงตามไฟ* เพื่อหาจุดอ่อน แคว้นทู่เจี๋ยตะวันออกอยู่ข้างหลังมากกว่า แต่กานโจวเป็นกระดูกแข็ง ภารกิจครั้งนี้ของเขาจึงต้องล้มเหลว"

"แล้วทางอำเภอไหวหยวนกับเหลียงโจวเล่า"

เฮ่อหรงยิ้ม "ที่ข้าสามารถวิเคราะห์เรื่องของกานโจวได้เป็นเพราะ เคยได้ยินเจ้าเล่าเรื่องแถบชายแดน และเคยเห็นประกาศจากทางราชสำนักในช่วงนี้ แต่ถ้าให้คิดเยอะกว่านี้ ข้าก็ไม่ใช่เทพเซียน สองตามีตบอดพอๆ กับเจ้านั้นแหละ"

หยางจวินทำเสียงจ๊กจ๊ก "เช่นนั้นเจ้าพูดอะไรมาก็ได้ ข้าอยากฟังให้สบายใจหน่อย!"

"ข้าไม่ใช่ขุนนางราชสำนัก และยิ่งไม่ใช่ขานแห่งทู่เจี๋ย พูดแล้วจะมีประโยชน์อะไร"

เมื่อครู่เขาเขียนอยู่ใต้ร้านแดงพักใหญ่เพื่อพิศดูผลแดงทุกลูกที่เด็ดอย่างละเอียด พอตอนนี้พูดเยอะ คอเลยแห้งเร็ว เหวินเจียงจึงส่งชาที่เพิ่งต้มเสร็จใหม่ ๆ มาให้อย่างได้จังหวะ นางหันไปมองหยางจวินเงิบๆ แวบหนึ่งแล้วไม่เติมน้ำชาให้เขา เป็นการประท้วงและบอกเป็นนัยว่าหยางจวินควรให้คุณชายของตนพักผ่อนได้แล้ว

หยางจวินเห็นแล้วก็หลุดข้า "ตอนแรกข้าเพียงหาสาวใช้บ้านๆ มาเป็นผู้ช่วยให้เจ้าสักคน คิดไม่ถึงว่าเดี๋ยวนี้นางจะเอาใจใส่เจ้าถึงเพียงนี้ เจ้าช่างอบรมได้ดีจริงๆ!"

เฮ่อหรงได้ดื่มชาอีกถ้วยแล้วรู้สึกสบายคอขึ้นมาก "หากเจ้านึกเสียใจ อยากจะพานางกลับไปตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว"

* ตีชิงตามไฟ เป็นกลยุทธ์ที่ขวยโอกาสเมื่อข้าศึกตกอยู่ในภาวะวิกฤต ก็ชิงเข้าโจมตีซ้ำเติมเพื่อเอาชนะ

หยางจวินโบกมือ "วิญญาณชนมิพึงแย่งชิงของของผู้อื่น เจ้าพูดต่อ
ดีกว่า!"

เห็นอีกฝ่ายเอาแต่มองหน้าตนตาปริบๆ เฮ่อหรงจึงได้แต่บอกว่า
"ข้าไม่ค่อยรู้เรื่องของอำเภอไหวหยวนมากนักจึงไม่อยากจะพูดส่งเดช
แต่ทางเหลียงโจว นั้นพอจะเดาได้นิดหน่อย ข้าดูแล้วเกรงว่าจะรักษา
เหลียงโจวไว้ไม่อยู่"

หยางจวินสะดุ้งเล็กน้อย "ต่อให้เป็นการเดาสุ่มก็ต้องมีที่มาที่ไป
มิใช่หรือ"

เฮ่อหรงหยิบกิ่งไผ่บนพื้นขึ้นมาชี้ตำแหน่งที่มีการฆ่าล้างเมือง
"ที่ตรงนี้เป็นจุดปะทะ คือเผ่าเหยี้ยกู่ของแคว้นทู่เจี๋ยตะวันออก สมัยที่
แคว้นทู่เจี๋ยตะวันออกยังไม่เป็นปึกแผ่น เผ่าเหยี้ยกู่เคยเป็นแขนงหนึ่ง
ที่มีความเข้มแข็งและยิ่งใหญ่มากที่สุด ผู้เนี่ยน ช่านคนปัจจุบันก็
ถือกำเนิดที่เผ่าเหยี้ยกู่"

ท่ามกลางเสียงรินชาดังจ๊อกๆ เฮ่อหรงพูดต่อว่า "เขาไม่เหมือนกับ
หมั่วลี่ เพราะผู้เนี่ยนอายุน้อยกว่าหมั่วลี่หลายสิบปี หากพูดเป็นภาษา
ของชาวจงหยวนเราคือ 'คนหนุ่มวัยสวมหมวก ใจแกร่งกล้าปณิธาน
ยาวไกล'* นอกจากนี้ในแคว้นทู่เจี๋ยยึดหลักผู้อ่อนแอยอมตกเป็นเหยื่อ
ของผู้เข้มแข็ง และต้องยอมสยบให้แก่ผู้มีอำนาจ การที่ผู้เนี่ยนสามารถ
ขึ้นรับตำแหน่งผู้นำของแคว้นทู่เจี๋ยตะวันออกได้แสดงว่าจะต้องไม่ใช่
ธรรมดา และไม่มีทางไม่รู้ว่าการแยกกำลังเป็นสองทางเพื่อเข้าโจมตี
จะทำให้กำลังของตนลดน้อยลง"

หยางจวินย่นหัวคิ้ว "ความหมายของเจ้าคือเขาตั้งใจใช้อำเภอ

* 'คนหนุ่มวัยสวมหมวก ใจแกร่งกล้าปณิธานยาวไกล' หมายถึงชายหนุ่มที่เพิ่งผ่านพิธีสวมหมวก
ในวัยยี่สิบปีก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มักมีปณิธานหรือความฝันอันยิ่งใหญ่

ไหวหวนหรือเสียใจที่ใดที่หนึ่งออกอุบายส่งเสียงนรพาฝ่าตีประจิม*?"

"ก็ไม่แน่ แต่ข้าเชื่อมั่นว่ายามที่คนเช่นนี้คิดทำอะไรจะต้องมีเป้าหมายบางอย่าง และมีปรีศนาที่พวกเขายังไม่เข้าใจรวมอยู่ด้วยแน่นอน"

หยางจวินถอนหายใจ "ไม่ยอมให้ผู้อื่นอยู่กันอย่างสงบเลยจริงๆ หวังว่าราชสำนักจะเร่งการสอบสวนด่วนโดยเร็ว หากไม่สกลหยางคงไม่กล้าเดินทางไปซื้อชายแถบชายแดนอีกแล้ว!"

ระหว่างที่กำลังคุยกัน ใครคนหนึ่งก็เดินมาจากอีกด้านของระเบียบียง "คุณชายสาม นายท่านเชิญท่านไปพบขอรับ" ผู้มาเยือนคือคนรับใช้ของสกลเฮ้อ...เฮ้อซง

ตอนครอบครัวของพวกเขาถูกเนรเทศมาที่นี่ อย่าว่าแต่คนรับใช้เลย แม้แต่ของมีค่าที่ติดตัวอยู่ก็ถูกริบไป กลายเป็นผู้ตีตกยากที่ต้องเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ทั้งหมด ถ้าพึ่งแค่ได้กินกาบสุรากับรำเป็นอาหารสองมื้อต่อวันก็ถือเป็นพรจากสวรรค์แล้ว

ยิ่งในช่วงที่ตกทุกข์ได้ยากกันมากที่สุด ทุกคนในบ้านต้องซุด แม้แต่ต้นหญ้าขึ้นมากิน

เฮ้อซงกับเหวินเจียงเป็นคนที่ยางจวินส่งมาให้เมื่อสองปีก่อน ตอนที่สถานการณ์เริ่มจะดีขึ้น

นอกจากนี้ยังมีคนรับใช้อีกสองคนที่อยู่กับพวกเขา ตามปกติจะช่วยทำไร่ไถนาอยู่ในที่ดิน เป็นการว่าจ้างแบบชั่วคราว ไม่ได้ขายตัวขาด

เฮ้อหวังรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย "ท่านพ่อบอกหรือไม่ว่ามีเรื่องอะไรถึงเรียกข้า"

* ส่งเสียงนรพาฝ่าตีประจิม เป็นกลยุทธ์ล่อลวงศัตรูให้เข้าใจผิด ทำเหมือนจะบุกตีทางหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วโจมตีอีกทางหนึ่ง

เฮ่อซงสายหน้า พุดเสียงเบา "แต่ข้าเห็นว่านายท่านดูเหมือนจะอารมณ์ไม่ค่อยดี"

เฮ่อหรงรับคำแล้วหันไปพุดกับหยางจวิน "เสียมารยาทแล้วเจ้านั่งรอสักครู่ก่อน ข้าจะรีบไปรีบมา"

หยางจวินพุดยิ้มๆ "เจ้าไปทำธุระของเจ้าเถอะ อีกเดี๋ยวข้าก็จะกลับแล้ว"

เหวินเจียงรีบเข้ามาพุงเฮ่อหรงให้ลุกขึ้น

แต่เฮ่อหรงกลับบอก "ไปเอาไม้เท้าอันนั้นมาให้ข้าดีกว่า และเจ้าก็ไม่ต้องตามมาด้วย"

แม้เหวินเจียงจะไม่เต็มใจ แต่นางยังคงส่งไม้เท้าให้เฮ่อหรงอย่างเชื่องช้า

ดูผาดๆ เฮ่อหรงไม่ต่างจากคนปกติ มีเพียงเวลาเดินที่เขาจะเดินเร็วกว่าปกติเล็กน้อยและต้องใช้ไม้เท้าช่วย หากพิจารณาดูให้ดีก็จะสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าขาข้างหนึ่งของเขาเป็นดินเหนียว

หยางจวินมองเงาร่างของเฮ่อหรงกับเฮ่อซงที่หายลับไปที่ปลายระเบียงแล้วอดถอนใจเฮือกหนึ่งออกมาไม่ได้

หากเฮ่อหรงเป็นคนอัปลักษณ์ ทำอะไรไม่เอาไหนยังพอว่า แต่ที่เขากลับดีพร้อมไปหมดทุกอย่าง เสียแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว เหมือนหยกขาวที่มีตำหนิเล็กน้อย ทำให้รู้สึกที่น่าเสียดายอย่างมาก

หยางจวินตั้งสายตากลับมาพุดกับเหวินเจียงว่า "หากเขายังเป็นเชื้อพระวงศ์เหมือนเมื่อก่อน น่าจะมีส่งราชาศัจจำตากว่านี้เป็นร้อยเท่า"

เหวินเจียงพุดเสียงเรียบ "ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงนายท่านก็คงไม่ใช่ นายท่านอย่างทุกวันนี้ และคงไม่ได้รู้จักกับท่านเช่นกัน"

หยางจวินได้ยื่นคำขอร้องพลันมีอาการติดคอ

เฮ่อหรงกับเฮ่อชงเดินมาถึงเรือนหลักแล้วเห็นบิดาเฮ่อไท่กำลัง
เดินพล่านอยู่ในห้องด้วยสีหน้าร้อนใจกระสับกระส่าย

ข้างกายมีพี่ชายคนโตเฮ่อมู่นั่งอยู่ เขาส่งสายตาให้เฮ่อหรง

"ท่านพ่อ หาข้าหรือขอรับ" เฮ่อหรงส่งเสียงพลางคารวะ

เฮ่อชงถอยออกไปอย่างรู้งาน

"นั่งก่อน"

คำพูดสั้นๆ แต่กินความหมายลึกซึ้งและฟ้องความรู้สึกร้อนรน
ในใจเฮ่อไท่

"พี่ใหญ่ เหตุใดถึงไม่เห็นพวกพี่รองล่ะ" เฮ่อหรงหันไปถาม

เฮ่อมู่ยิ้ม "เขากับน้องห้าอยู่เฉยไม่เป็นเลยวิ่งขึ้นเขาไปล่าสัตว์
บอกว่าจะเตรียมเสบียงไว้สำหรับหน้าหนาว"

เฮ่อไท่ไม่มีอารมณ์ฟังสองพี่น้องคุยเรื่องสัตว์เพเหระ พุดเข้าเรื่อง
ทันควัน "เมื่อวานพ่อได้รับจดหมายจากเมืองหลวง"

สีหน้าที่ยังคงเป็นปกติของเฮ่อหรงทำให้เฮ่อไท่อดไม่อยู่ ขยายความ
ให้ชัดเจน "ครั้งนี้มีใ้จดหมายที่ให้ผู้อื่นเขียนแทน แต่เป็นปู่ของพวกเจ้า
...เป็นลายพระหัตถ์ของฝ่าบาท!"

"ฝ่าบาทรับสั่งว่าอะไร"

เฮ่อไท่ยื่นจดหมายมา น้ำเสียงประดักประเดิด "พระองค์รับสั่งถามว่า
เหตุใดพอจึงไม่เขียนจดหมายด้วยตนเอง เป็นเพราะยังแค่นใจใช่ไหม"

เนื้อหาไม่ยาว เฮ่อหรงกวาดตารอบเต็วก็อ่านจบลึบบรรทัด
ได้อย่างรวดเร็ว ซ้ำยังกล่าวชมด้วยว่า "ลายพู่กันหนักแน่น สละสลวย
เปี่ยมไปด้วยอำนาจบารมี สมเป็นจักรพรรดิโดยแท้!"

พี่ชายคนโตเฮ่อมู่ก้มลงเสียงหัวเราะเอาไว้มันไหว

เฮ่อไท่จุนขาด "ผู้ใดให้เจ้าดูเรื่องนี้ เจ้าไม่ได้สังเกตถ้อยคำ

บนจดหมายเลยหรือ พระองค์ขาดแค่นี้ไว้ในหน้าตาพ่อเองนะ!"

เฮ่อทรงระบายลมหายใจเบาๆ "เช่นนั้นเหตุใดหนก่อนท่านพ่อจึงไม่เขียนจดหมายตอบด้วยตัวเองล่ะขอรับ"

เฮ่อไท่พูดไม่ออก

เขาคงบอกไม่ได้ว่าตัวเองเขียนจดหมายส่งไปเมืองหลวงตั้งหลายครั้ง แต่กลับได้รับจดหมายตอบจากจักรพรรดิเพียงสองสามครั้ง และก็ล้วนเป็นจดหมายที่ให้ข้าหลวงข้างกายเขียนแทนไม่ก็ตัวอักษรว่า 'เราสบายดี' เมื่อเวลาผ่านไปนานวัน เฮ่อไท่เลยหมดกำลังใจและนึกสงสัยว่าวิธีที่เฮ่อทรงเสนอให้เขาคงใช้ไม่ได้ผล ครั้งล่าสุดเขาจึงแอบเกียจคร้านด้วยการให้บุตรชายคนโตเขียนจดหมายตอบแทน ผู้ใดจะรู้ว่าจะถูกฝ่าบาทมองออกทันที และมีลายพระหัตถ์ตอบกลับมาดำเขาด้วยพระองค์เอง

เฮ่อทรงกล่าวด้วยน้ำเสียงอดทน "ที่ข้าให้ท่านพ่อเขียนจดหมายถึงฝ่าบาทมิใช่เพราะต้องการเรียกร้องความโปรดปราน ไม่ว่าจะฝ่าบาทจะทอดพระเนตรจดหมายพวกนี้หรือไม่ แต่อย่างน้อยพระองค์ก็จะได้ยินชื่อของท่านพ่อบ้างและไม่ลืมท่านไปเลยทีเดียว ครั้งนี้ก็ถือว่าเป็นบทเรียน แม้ถ้อยคำของฝ่าบาทจะดูรุนแรงไปบ้าง แต่ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ยังคงห่วงใยท่านอยู่จริงๆ หากไม่แล้วมีหรือที่พระองค์จะมีลายพระหัตถ์มาด้วยพระองค์เองเช่นนี้ หากข้าเดาไม่ผิด อีกไม่นานราชสำนักจะต้องส่งทูตมาด้วยแน่ๆ"

เฮ่อไท่รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาก็มั่นหน้าลงอย่างรันทดใจอีกครั้ง "ฝ่าบาทปลดพ่อเป็นสามัญชนนานแล้ว ยามนี้พ่อเพียงอยากใช้ชีวิตอยู่ที่นี้อย่างสงบไปวันๆ ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดอีก ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ดีอยู่แล้ว เพราะหากวันไหนฝ่าบาทเกิดจุกคิดถึงเรื่องในอดีตขึ้นมา

และอยากจะทำอะไรดี ต่อให้พวกเราทั้งบ้านกินไม่หมดก็ต้องห่อกลับ*"

เฮ่อมูปลอบเสียงนุ่ม "ท่านพ่อ ข้ารู้สึกว่่าน้องสามพุดไม่ผิด เพราะถ้าฝ่าบาทไม่ใส่ใจจริงก็น่าจะให้คนเขียนหนังสือแทน ไม่จำเป็นต้องมีลายพระหัตถ์ด้วยพระองค์เอง นี่ก็แสดงว่าพระองค์ไม่เคยลืมนานพ่อก่อน และไม่ว่าถ้อยคำคำทอในจดหมายอาจเป็นแค่การลองหยิ่งเชิงเท่านั้น"

เฮ่อไท่ถอนหายใจ "พวกเจ้าอย่าว่าพ่อกใจปลาชิวเลย เรื่องในตอนนั้นมันทำให้พ่อขงวิญผวา การที่ฝ่าบาทนึกถึงพวกเราอาจจะไม่ใช่เรื่องดีกว่าครอบครัวเราจะลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้สำเร็จก็ไม่ง่าย ขออย่าให้ต้องสูญเสียวันเวลาอย่างทุกวันนี้ไปเลย!"

พุดถึงเรื่องในอดีต ห้องทั้งห้องพลันเงียบกริบ

จวบจนมีเสียงเสนาะใสของสตรีดังเข้ามาจากด้านนอก ทำลายความเงียบสงบแปลกประหลาดนี้ลง "ท่านพ่อ พี่ใหญ่ พี่สาม พวกท่านอยู่ที่นี้กันเองหรือ!"

สาวน้อยสวมชุดเนื้อผ้าธรรมดา ถือตะกร้าเดินเข้ามา ใบหน้าแดงระเรื่อ หน้าผากมีเหงื่อผุดซึม ทว่าดวงหน้ากลับมีรอยยิ้มสดใส "วันนี้โชคดี เก็บเมล็ดบัวมาได้ไม่น้อย ตอนเย็นทำน้ำแกงข้นเมล็ดบัวกินได้!"

เฮ่อไท่เอ่ยอย่างใจไม่อยู่กับตัว "จริงหรือ ขอพ่อดูหน่อย"

เฮ่อจยาสังเกตเห็นท่าทางแปลกๆ ของคนสามคนที่อยู่ในห้อง นางจึงเหลียวซ้ายแลขวา "เป็นอะไรไป เกิดเรื่องอะ..."

"นายท่าน! นายท่าน!"

เฮ่อจยาพุดยังไม่ทันจบคำ เฮ่อซงก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาจาก

* กินไม่หมดต้องห่อกลับ เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อก่อเรื่องหรือเกิดเหตุการณ์ไม่ดีตัวก็ต้องยอมรับและรับผิดชอบไป มักใช้ในเชิงตลกตลก

ด้านนอกจนเกือบสะดุดขั้นบันไดลึ้ม

"ข้างนอกมีรถม้าคันหนึ่งมาจอด พวกเขา... พวกเขาบอกว่ามาจากเมืองหลวงขอรับ!"

เสอไท่ตะลึงงันไปชั่วขณะและแอบสะดุ้งในใจอย่างไม่อาจจะจับเขาหันไปมองเสาทรงที่นั่งกั้นหน้าอยู่ทางด้านขวามือตามสัญชาตญาณ

อีกฝ่ายนั่งนิ่งด้วยท่าที่เป็นปกติ แต่สีหน้ากลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แม้แต่น้อย

unที่ 2

เฮ่อไท่ไม่ได้พบเจอคนที่ทางเมืองหลวงส่งมาเยี่ยมเยียนเขา เป็นเวลาสิบเอ็ดปีเต็ม

ช่วงที่มาถึงฝางโจวใหม่ๆ เฮ่อไท่มักฝันว่าตัวเองวิ่งไปร้องไห้ คร่ำครวญต่อหน้าจักรพรรดิเพื่ออุทธรณ์ว่าตนถูกใส่ร้าย แต่ทุกครั้ง เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกเสด็จพ่อของตนสั่งให้คนลากตัวเขาออกไป

ภายหลังเขาค่อยๆ เลิกฝันถึงเรื่องพวกนั้น ความหวาดผวา เมื่อตอนแรกเริ่มได้กลายเป็นความรู้สึกสิ้นหวังในตอนท้าย บัดนี้ เฮ่อไท่เกือบจะลืมความรุ่งเรืองของเมืองหลวงไปหมด บางครั้งเขา ถึงกับรู้สึกว่าคุณชีวิตที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ไม่เลว เพราะแม้ความเป็นอยู่ จะขัดสน แต่ก็ไม่ต้องหวาดผวาต่อความเป็นความตาย ไม่ต้องดู สีหน้าบิดา ไม่ต้องต่อสู้แย่งชิงอำนาจและผูกใจคน

เขาเข้าใจว่าตนทำใจให้หนึ่งได้ดีพอแล้วและสามารถมองเห็น ความร้ายวறுทราเป็นเหมือนหมอกควัน แต่ทันทีที่ได้ยินข่าวนี้ร่างกาย กลับเพลอกระตุก อารมณ์ไม่ได้นิ่งจริงอย่างที่นึกคิด ข้ายังมีความรู้สึก

มากมายตาโถมเข้าสู่หัวใจ

เธอไต่รับรู้ได้ว่าบุตรสาวยังอยู่ที่ด้านข้าง เขาจึงรีบเก็บสีหน้าและตั้งสติมัน "ผู้มาเยือนเป็นใคร"

เธอซงพูดเสียงอุบอิบ "ผู้น้อยก็ไม่ทราบ แต่มีสองคน"

สองคนหรือ น่าจะไม่ใช่ทหารม้าบินจากสำนักราชของครักษ์ที่ห้อมล้อมมาจับคน

เธอไต่ลอบโค้งอก "เชิญพวกเขาเข้า..."

"ท่านพ่อ!"

"ท่านพ่อ"

ผู้ที่พูดขึ้นพร้อมกันคือเธอม่กับเธอทรง

เธอม่พูดโพล่งตัดหน้าน้องชาย เขารีบบอกว่า "ท่านพ่อ สถานภาพของฝ่ายตรงข้ามยังไม่ชัดเจน ลำพังแค่พวกเขาเดินทางจากเมืองหลวงมาที่นี่ไม่ได้เป็นหลักฐานยืนยันว่าจักรพรรดิทรงส่งพวกเขา มา จึงควรระวังเอาไว้ ท่านให้พวกเขาออกไปดูก่อนจะดีกว่า"

เธอทรงผงกศีรษะ "ข้าก็คิดแบบเดียวกับพี่ใหญ่"

คำเตือนของบุตรชายทั้งสองคนทำให้เธอไต่ใจเย็นลงเล็กน้อย "ก็ดี เช่นนั้นพวกเจ้าก็เป็นตัวแทนพ่อออกไปต้อนรับแขก อายาเข้าไปข้างในกับพ่อ"

เธอม่มองน้องสาวประคองบิดาเข้าไปในห้องแล้วจึงให้เธอซงไปเชิญแขกเข้ามา

ผู้มาเยือนเป็นหนึ่งในแก๊งหนึ่งหนุ่ม เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายดูธรรมดาเหมือนๆ กัน แต่ทันทีที่คนหนุ่มเอ่ยปาก น้ำเสียงที่ค่อนข้างเล็กแหลมนั้นบอกให้รู้ถึงสถานะของเขาทันที

เมื่อเห็นเฮ่อมู่จ๋องหวดเคราบหน้าของตน คนหนุ่มคนนั้นก็หัวเราะ ประสานมือคารวะ "ผู้น้อยหมาหง เป็นชั้นที่ส่วนพระองค์สำนักข้าหลวงฝ่ายใน หวดเครานี้ติดเอาไว้ชั่วคราวเพื่อตบตาผู้อื่นเท่านั้น"

สำนักข้าหลวงฝ่ายในเป็นฝ่ายงานของชั้นที่แห่งพระราชวังหลวง ผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในนั้นล้วนเป็นชั้นที่ ตำแหน่งชั้นที่ส่วนพระองค์อยู่ได้บังคับบัญชาข้าหลวงฝ่ายใน เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดตำแหน่งหนึ่ง

เฮ่อมู่ไม่กล้าดูเบา เขาจึงรีบคารวะ "ข้าเป็นแค่สามัญชนคนหนึ่ง ไม่กล้ารับการคารวะจากข้าหลวงหมาหงขอรับ"

หมาหงกล่าวแนะนำชายสูงวัย "ท่านนี่คือหมอลวงฉีแห่งสำนักแพทย์หลวง ฝ่ายบาททรงได้ยินว่านายท่านเฮ่อสุขภาพไม่ดี จึงตั้งพระทัยส่งข้ากับหมอลวงฉีมาเยี่ยม"

"ฝ่ายบาทส่งพวกท่านมาจริงๆ หรือ" เฮ่อไท่ถามเสียงลั่น เขาทนเก็บตัวอยู่ในห้องไม่ไหวจึงโผล่หน้าออกมา

สองพี่น้องรู้สึกอ่อนใจเล็กน้อยเพราะบิดาผู้ไม่รู้จักระงับอารมณ์ได้แต่ช่วยพูดจาไกลเกลี่ยให้ว่า "ท่านพ่อ ร่างกายท่านยังไม่หายดี จะออกมาทำไมขอรับ"

เฮ่อไท่จึงได้สติ รีบยกมือขึ้นกุมหน้าผาก ทำท่าบอแป้ "ข้าป่วยหนักติดต่อกันหลายวัน จนวันนี้พอจะลุกขึ้นได้บ้าง ขอท่านทั้งสองโปรดคอยให้ด้วย!"

ป่วยหรือไม่ป่วย หมอลวงฉีมองปราดเดียวก็รู้ แต่เฮ่อไท่ใช้ชีวิตอย่างยากลำบากเป็นเวลานานหลายปี และมีอารมณ์ซึมเศร้า ทำให้สีหน้าของเขาดูไม่ดีเอาจริงๆ

"หากนายท่านยินดี ผู้น้อยขอตรวจชีพจรสักเล็กน้อยได้หรือไม่"

การที่จักรพรรดิส่งคนมาจริงทำให้เฮ่อไต้รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย แต่อีกด้านหนึ่งกลับอดหวาดวิตกไม่ได้ว่าการที่พวกเขาสองคนปลอมตัวกันมาอย่างเสียบๆ เช่นนี้แสดงว่าไม่ได้คิดจะรับเขากลับแน่นอน

ดูเหมือนหม่าหงจะอ่านความรู้สึกของเขาออกจึงยิ้มนิดๆ "เวลานี้ นายท่านมีสถานภาพพิเศษ หากพวกเราทำกันอย่างเอิกเกริกย่อมทำให้ผู้คนเข้าใจผิด ไม่เป็นการดี แต่ความเป็นบิดากับบุตรนั้นไม่มีทางตัดขาดกันได้อย่างแท้จริง จดหมายที่นายท่านส่งไป ฝ่าบาททรงอ่านทุกฉบับ บางทีที่จดหมายส่งไปถึงข้า ฝ่าบาทก็จะรับสั่งถามถึง ครั้งนี้เมื่อเห็นลายมือของนายท่านไม่เหมือนเดิม ฝ่าบาทจึงเป็นห่วงกลัวว่า นายท่านจะล้มป่วย เลยตั้งใจส่งพวกข้ามาช่วยรักษา"

เฮ่อไต้ไม่กล้าบอกว่าตนเขียนจดหมายไปมากมายถึงเพียงนั้น แล้วไม่ได้รับการตอบกลับจึงเกียจคร้านและให้บุตรชายคนโตเขียนแทนได้แต่ตอบแบบคลุมเครือ "ระยะนี้ข้าได้แต่นอนป่วยอยู่บนเตียง ไม่มีแรงยกพู่กันจึงต้องให้เจ้าใหญ่เขียนแทน ฝ่าบาททรงพระเมตตากรุณาต่อไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเหลือเกิน"

ระหว่างที่คุยกัน เฮ่อจายยกน้ำชามาด้วยตนเอง หม่าหงไม่กล้าวางโต รีบลุกขึ้นคารวะตอบอย่างรวดเร็ว

หากไม่มีคดีกบฏปึงเซิน เวลานี้เฮ่อไต้ย่อมเป็นพระราชโอรสผู้สูงส่ง และพวกเขาต้องได้รับฐานันดรศักดิ์ ไหนเลยต้องมาสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบและยกชามมาให้แขกด้วยตนเองเหมือนอย่างวันนี้

หันไปมองเฮ่อไต้อีกครั้ง ทั้งที่เขาอายุยังไม่ถึงสี่สิบปีแต่กลับดูแทบไม่ต่างจากหมอลวงฉีผู้มีวัยหกสิบปี ใบหน้าเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาและดูอ่อนล้ามาก

แม้จะแสดงอาการทอดถอนใจ แต่หม่าหงกลับไม่ได้คิดเห็นใจจริงๆ ด้วยเขาเห็นความพ่ายแพ้ในการแย่งชิงอำนาจมามาก เทียบกับจุดจบของคนอื่นๆ แล้ว จุดจบของเฮ่อไท่ยังนับว่าดีกว่ามาก

การที่เฮ่อไท่ได้เห็นพวกหม่าหงทำให้เขารู้สึกเหมือนได้นึกย้อนภาพวันวานของตัวเอง และมองเห็นสภาพของความยากจนขั้นแค้น จึงอดตาแดงเรือ่ไม่ได้ หากยังคงฝืนยิ้ม "ทำให้ข้าหลวงหม่าต้องขบขันแล้ว ใบชาพวกนี้ล้วนเด็ดมาจากต้นชาป่าบนภูเขา เทียบกับชาบรรณาการที่เมืองหลวง เกรงว่าจะมีรสขมฝาดกว่ามาก"

"นายท่านเฮ่อกล่าวหนักเกินไป ชาฝาดข้าวจัดล้วนเป็นรสดั้งเดิมจากธรรมชาติทั้งสิ้น ช่วยบำรุงร่างกายให้มีอายุยืนนาน"

"ไม่ทราบว่าคุณภาพร่างกายของฝ่าบาทเป็นอย่างไรบ้าง ในฐานะลูกข้าไม่สามารถไปคอยรับใช้ใกล้ชิด ทำให้รู้สึกผิดอย่างมาก ได้แต่สวดมนต์ภาวนาทุกคืน ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยิ่งยืนนาน"

หลังเสียกิริยาไปเฮ่อไท่ก็ค่อยๆ กลับมานั่งสงบและสามารถรับมือกับสถานการณ์เหมือนในอดีตได้อีกครั้ง

หม่าหงนั่งตัวตรง ตอบเสียงจริงจัง "พระวรกายมังกรของฝ่าบาทแข็งแรงสมบูรณ์ สุขสบายดีทุกประการขอรับ"

เฮ่อไท่หัวเราะหยันตนเอง "ก็จริง การที่ไม่มีลูกกอดตัณญูอย่างข้าอยู่ข้างๆ ฝ่าบาทย่อมสบายพระทัยมากกว่า"

หม่าหงไม่รู้ว่าจะตอบรับคำพูดนี้อย่างไร พอเห็นหมอล้วงฉีฉีบชีพจรเสร็จจึงรีบถาม "เป็นอย่างไรบ้าง"

"นายท่านเฮ่อไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแต่ภายในได้รับไอเย็นขึ้น จำเป็นต้องกินของไล่ความเย็นให้มากหน่อย และตอนกลางคืนให้ใช้ขิงสดกับหญ้าอ้ายไสในน้ำอุ่นแช่เท้า หากไม่แล้วเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า

อาการป่วยเล็กน้อยอาจเปลี่ยนเป็นหนักขึ้น"

"ไม่ขอปิดบังท่านหมอลวง ทุกครั้งที่เข้าช่วงฝนชุกข้าจะปวดเนื้อ
ปวดตัวไปทั้งวันจนแทบทนไม่ไหว แต่พอถึงช่วงฤดูวสันต์กับฤดูสารท
สองฤดูก็จะรู้สึกคันยากที่จะระงับ ทั้งมีผื่นเป็นจำนวนมาก"

หมอลวงฉีกถอนหายใจ "ต้องขอภัยนายท่านที่โรคนี้ไม่สามารถ
รักษาให้หายขาด ได้แต่บรรเทาอาการ เช่นนั้นข้าจะสั่งยาเทียบหนึ่ง
ให้นายท่านกินให้ตรงตามเวลา ต่อไปหากมีอาการที่คล้ายคลึงกัน
ก็สามารถจัดยาตามนี้มาใช้ได้อีก"

หม่าหงแอบจดจำเอาไว้ในใจเพราะเขาต้องนำคำพูดพวกนี้กลับไป
ถวายเป็นรายงานทุกถ้อยทุกคำ

เฮ่อไทม่องไม่เห็นปฏิกิริยาของหม่าหง ได้แต่ถามชื่อๆ "ขอถาม
ข้าหลวงหม่า ไม่ทราบว่ามีสาเหตุเคยพูดเรื่องจะให้พวกข้ากลับเมืองหลวง
บ้างหรือไม่"

หม่าหงตอบอย่างนุ่มนวล "ที่พวกข้าสองคนมากันในครั้งนี้ไม่ได้มา
ในนามของจักรพรรดิเพราะมีต้องการสร้างความแตกตื่น ด้วยคำนี้ถึง
ความปลอดภัยของนายท่าน หากมีผู้ใดซักถามก็ขอให้นายท่านบอกว่า
พวกข้าเป็นคนรับใช้เก่าแก่ที่เคยทำงานอยู่ที่วังอ่องเมื่อหลายปีก่อน บัดนี้
อายุมากแล้วจึงเดินทางกลับบ้านเกิดและผ่านมาทางฝางโจว จึงแวะมา
เยี่ยมเยียน"

เฮ่อมู่กับเฮ่อหรงลอบผงกศีรษะอยู่ในใจคิดว่าหม่าหงคิดการณ์
ได้รอบคอบดีมาก

ท่านพ่อเป็นพระราชโอรสองค์โตของจักรพรรดิ แม้เวลานี้จะถูก
ปลดเป็นสามัญชน แต่เรื่องของฐานันดรไม่มีทางลบทิ้งไปได้ ต่อให้
ถูกเนรเทศ ไม่มีวันได้กลับคืนสู่สถานะเดิมไปตลอดชาติ แต่ถ้ามีคนรู้ว่า

จักรพรรดิทรงไม่ลืมนัดของข้าใหญ่และส่งคนมาเยี่ยม ย่อมยากที่จะไม่ทำให้ผู้คนคิดเห็นเป็นอื่น

"ข้าหลวงหม่าวางใจ ข้าจงดจำเอาไว้แล้ว พวกท่านสองคนเดินทางมาไกลคงจะหิวกันเป็นแน่ ที่บ้านแร่นแค้น ไร้อาหารเลิศรส แต่ข้าจะให้พวกเจ้าใหญ่ออกไปหาอาหารกลับมารับรองพวกท่านสองคน!"

หม่าหงหัวเราะ "ไม่ต้องรบกวนนายท่านหรอกขอรับ พวกเรานำข้าวสาร* กับเส้นหมี่มาด้วยจำนวนหนึ่ง เพียงแต่รถม้าคันไม่ใหญ่ จึงขนมาได้จำกัด ทั้งหมดล้วนเป็นน้ำใจทั้งสิ้น ขอนายท่านโปรดรับเอาไว้ด้วย"

หลายปีมานี้ข้าวที่สกุลเฮ้อกินมีแต่ข้าวกล้อง เพื่อเป็นการประหยัดเสบียงอาหารพวกเขาจึงไม่ค่อยหุงข้าวกิน ส่วนใหญ่จะต้มเป็นโจ๊กหรือน้ำแกงข้น แม้ข้าวที่หม่าหงนำมาจะไม่ใช่ข้าวบรรณาการ แต่ต้องเป็นข้าวชั้นดีแน่นอน ในอดีตเฮ้อไท่เป็นพวกกินยากเลือกมาก มาวันนี้แค่ได้ยินว่ามีข้าวสาร ลูกกระเดือกของเขาก็วิ่งขึ้นลงเพราะผลอกลิ้นน้ำลายเอือกๆ

เฮ้อหงเอ่ยขึ้น "พี่รองกับเจ้าห้าใกล้จะกลับมาแล้ว ต้องได้อะไรกลับมาแน่ๆ ข้าจะออกไปดูและให้พวกเขาอย่างเนี้ยมารับรองแขก"

เฮ้อไท่ได้ยินดังนั้นถึงได้สติ "เจ้าพุดตูก จังก็รีบไปเถอะ!"

เฮ้อหงลุกขึ้นกล่าวขอภัยหม่าหงกับหมอลวงฉีก่อนเดินจากไป ตอนนั้นเองที่หมอลวงฉีเพิ่งสังเกตเห็นว่าขาของเฮ้อหงดูติดๆ ซัดๆ

ถ้าขาเขามีปัญหาจนต้องอาศัยไม้เท้าช่วยพยุงก็น่าจะเดินได้แบบเองจะงม่งม่าม แต่เนี่ยเขากลับเดินได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวเป็น

* ข้าวสารในที่นี้คือข้าวจริงหมี่ หมายถึงข้าวที่ขัดสีจนขาวใส โดยข้าวจริงหมี่ของจีนมีลักษณะเดียวกับข้าวญี่ปุ่นที่นิยมใช้หุงเป็นข้าวสวย

ธรรมชาติมาก และตัวไม้เท้าเองก็ดูกลืนเป็นเนื้อเดียวกับบอภรณ์สีด้า
ที่เขาสวมอยู่

หมอลหลวงฉื่อดพุดออกไปไม่ได้ว่า "ถ้าหากนายน้อยไม่รังเกียจ
ขอให้ตาแก่อย่างข้าได้ช่วยดูขาให้ท่านได้หรือไม่!"

เฮ่อทรงหยุดเท้าและหมุนตัวกลับมาประสานมือ กล่าวน้ำเสียง
เรียบนิ่ง "ขอบคุณในความเมตตาของท่านหมอลหลวง เพียงแต่อาการ
บาดเจ็บของข้าเกิดจากการตกม้าจนกระดูกหักเมื่อตอนเด็ก ยามนั้น
เคยมีหมอลหลวงช่วยดูให้แล้ว บอกว่าไม่มีทางรักษาให้หาย"

คำว่าตกม้าสองคำนี้ทำให้หมอลหลวงฉื่อดได้สติกลับคืนมา เขา
หันไปมองหมาหงตามสัญชาตญาณและพบว่าอีกฝ่ายสิ้นศึระให้ชนิดๆ
เป็นเชิงบอกไม่ให้เขาถามมาก

เมื่อหมอลหลวงฉื่อดหันกลับมาอีกครั้ง เเงาร่างของเฮ่อทรงก็ห่างออกไป
ไกลแล้ว

หมอลหลวงฉื่อดเพิ่งได้เข้าสำนักแพทย์หลวงหลังจบคดีกบฏ ตอนนั้น
องค์ชายใหญ่เฮ่อไท่ถูกปลดเป็นสามัญชนและถูกเนรเทศไปที่ฝางโจว
ทั้งครอบครัว

เรื่องที่เฮ่อทรงตกม้า หมอลหลวงฉื่อดเคยได้ยินผ่านหูมาบ้าง ว่ากันว่า
เฮ่อทรงพาน้องชายไปขี่ม้า แต่คิดไม่ถึงว่าม้าจะเกิดพยศขึ้นมาอย่าง
กะทันหันทำให้สองพี่น้องหล่นลงมา เฮ่อทรงขาหัก ส่วนน้องชาย
ของเขา เฮ่ออวี แม้จะไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่เพราะความเป็นเด็กและ
ได้รับความตกใจสุดขีด ทำให้คืนนั้นมีไข้สูงไม่ยอมลดเป็นเวลาสามวัน
ก่อนจะลาโลกไป

ปีถัดมาหลังเกิดเหตุการณ์ตกม้าก็เกิดคดีกบฏปิงเซินที่แสน
สะเทือนขวัญ แม้แต่มารดาแท้ๆ ของเฮ่อทรงยังถูกลากเข้าไปมี

ส่วนเกี่ยวข้องกับ ผู้คนส่วนใหญ่ที่ต้องถูกประหารชีวิตก็ถูกประหารชีวิต
ที่ต้องถูกเนรเทศก็ถูกเนรเทศ จนถึงวันนี้เวลาที่ผ่านมาไปสิบเอ็ดปีเศษแล้ว
เรื่องโบราณนานนมประเภทนี้ย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหมอลวงฉี
เขาเพียงได้รับพระบัญชาให้มาที่นี่ หลังตรวจรักษาโรคเรื้อรังและ
กลับไปถวายนางงานก็ถือว่าเสร็จสิ้นภารกิจ เสียงเล้าลือตามตรอก
ซอกซอยเกี่ยวกับคดีกบฏพวกนั้นเขาได้ยินผ่านหูแล้วก็ลืม ไม่ได้เก็บ
เอามาใส่ใจ

ที่ว่าเวลานี้การได้มาเห็นสภาพของอดีตองค์ชายใหญ่ เฮ้อจยา
ผู้ดงามอ่อนหวาน และเฮ้อหรงที่พูดน้อยสำรวมกิริยาด้วยตาตัวเอง
มันทำให้หมอลวงฉีอดรู้สึกทอถอนใจอย่างนึกเวทนาไม่ได้

ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน

คุณชายรองกับคุณชายห้าสกุลเฮ้อได้ของกลับมามากโขดังคาด
เพราะสัตว์เล็กๆ จำนวนมากต้องเร่งสะสมอาหารเตรียมไว้สำหรับ
ฤดูหนาว ทำให้พวกเขาสามารถจับพวกมันติดมือกลับมาได้อย่างง่ายดาย
ลำพังแค่กระต่ายป่ากับไก่ป่ามือทั้งสองข้างก็แทบหิ้วกันไม่ไหว สามารถ
นำมาเชือดเพื่อรับรองแขกได้อย่างดี เฮ้อซงที่เป็นพ่อบ้านก็รีบออกมา
ช่วยต้อนรับ วิ่งเข้าวิ่งออกจนมือเท้าอุ่นวายไปหมด

เนื่องจากมีบริวารไม่พอใช้ หยวนซื่อ* ผู้เป็นอนุภรรยาจึงออกมา
ช่วยรับรองแขกอีกคน

แต่เดิมเฮ้อไทมี่ภรรยาเอกหนึ่งคน อนุภรรยาสองคน บุตรชาย
เจ็ดคน บุตรสาวสามคน ในหมู่เชื้อพระวงศ์การมีบุตรธิดามากเป็นเรื่อง

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้าย
นามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

น่าอิจฉา เสียชีวิตที่หลังจากเฮ่ออวีบุตรชายที่เกิดจากลู่อักรรยาเอก หรือก็คือพระชายาจี๋เพย* ตกม้าตาย ลู่อักรรยาเอกใจจนเกินขีดจำกัด ป่วยหนัก จนลุกไม่ขึ้นและตายตาม ไม่นานทั้งครอบครัวก็ถูกเนรเทศ บุตรสาว สองคนจากสามคนได้เสียชีวิตไปในระหว่างการเดินทางที่แสนทุรกาย นอกจากนี้ยังมีอนุกรรยาอีกคนที่ทนรับความเหน็ดเหนื่อยยากในช่วงที่เพิ่งถูกเนรเทศใหม่ๆ ไม่ไหวจึงป่วยตายจากไป ทำให้เวลานี้สตรีที่อยู่ข้างกายเฮ่อไต้มีเพียงหยวนชื่อคนเดียว

ต่อให้เป็นสตรีโง่งมยิ่งกว่านี้ก็ไม่อาจทนทนต่อการเคียดแค้นของสายลมและน้ำค้างแข็ง แม้หยวนชื่อจะไม่ได้ดูแก่ชราเหมือนเฮ่อไต้ แต่หางตาและมุมปากก็มีริ้วรอยลึกปรากฏขึ้นนานแล้ว

ตอนที่ถูกเนรเทศออกมา เฮ่อซีคุณชายเจ็ดสกุลเฮ่อที่นางให้กำเนิดอายุเพิ่งจะครบขวบ แม้เขาจะโชคดีที่ไม่ตายกลางทาง แต่กลับมีโรคเรื้อรังทำให้สุขภาพร่างกายอ่อนแอ

เพราะหยวนชื่ออ่อนนวนขอร้อง หมอหลวงฉีจึงช่วยตรวจชีพจร และเขียนใบสั่งยาให้ พร้อมกำชับข้อควรระวังอีกหลายอย่าง

เฮ่อไต้ผินยิ้มให้หมาง "ทำให้ข้าหลวงหม่าต้องขบขันแล้ว"

ความรู้สึกเหล่านี้ ภาพเหล่านี้ ทำให้หมางต้องระบายลมหายใจ "ความทุกข์ยากตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาของนายท่านเฮ่อผู้น้อยจะต้องนำกลับไปรายงานตามความจริงแน่นอน!"

คำพูดประโยคนี้ทำให้เฮ่อไต้รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

ตกค่ำ นอกจากเฮ่อซีที่สุขภาพไม่ดีกับหยวนชื่อที่ต้องคอยดูแลเขาแล้ว คุณชายสกุลเฮ่อทั้งห้าคน รวมเฮ่อจยาอีกหนึ่งคนต่างมา

* เพย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้าในตำแหน่งของจีน มีศักดิ์รองจากอัครมเหสี (หวงไฮ่หรือองเฮา) และอัครชายา (กุ้ยเพย) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษตำแหน่ง เรียกว่าสิราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป นอกจากนี้เพยยังเป็นตำแหน่งของเอกภรรยาของฮ่อง (องค์ชายและเจ้าครองแคว้น) อีกด้วย

รวมตัวกันอย่างพร้อมหน้า

หม่าหวังรู้ลึกคึกคักกว่าเรื่องดีมาก น้ำเสียงนอบน้อม "บุตรธิดาของนายท่านเฮ้อ แต่ละคนล้วนมีสง่าราศี ช่างน่าอัศจรรย์นัก!"

"วันนี้มีแขกสำคัญมาเยือน แต่ข้ากลับอึดอัดขัดสน ความเป็นอยู่เรียบง่าย ไม่มีอาหารเลิศรสรับรอง อีกทั้งเกรงว่าท่านทั้งสองจะรู้สึกว่าจะเยียบเซียบวังเวง จึงต้องให้ลูกๆ มาอยู่เป็นเพื่อนเพื่อให้บรรยากาศคึกคัก"

การเคี้ยวกรำของระยะเวลาสิบเอ็ดปีทำให้เขาเรียนรู้ว่าควรพูดจาอย่างไร ไม่ใช่เอาแต่ยึดมั่นถือมั่นเรื่องฐานันดรจนไม่ยอมละทิ้งท่าทางโอ้อ่าใหญ่โต

หม่าหวังพูดยิ้มๆ "งานเลี้ยงมีเนื้อไม้ฝัก จะเรียกว่าไม่มีอาหารเลิศรสได้อย่างไร นายท่านเฮ้อถ่อมตัวเกินไปแล้ว"

หมอล่วงฉีเองก็กล่าว "ข้าหลงหม่าพุดถูก ข้าอายุมากแล้วกินอาหารหนักท้องไม่ว่าใครจะดีนัก เช่นนี้กำลังดีแล้ว!"

เจ้าของงานมีน้ำใจ แขกแสดงความพึงพอใจ ย่อมทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นสุขยิ่ง

เมื่อเข้าไปซื้อสุรามากจากตลาด เทียบกับสุราชั้นยอดในวัง สุรานี้ย่อมด้อยกว่ามาก หม่าหวังจิบคำเล็กๆ คำเดียวแล้วก็วาง นิ่งคิดอยู่พักหนึ่งก่อนเอ่ยอย่างคิดมาดีแล้วว่า "ไม่ทราบว่าคุณนายท่านเฮ้อเคยได้ยินเรื่องพี่ชายแดนของสามเมืองทางด้านเหนือแจ้งข่าวด่วนมาหรือไม่"

เฮ้อได้รับถาม "พอได้ยินมาบ้าง เพียงแต่ไม่มีใครจะได้ความอะไรมากนัก สถานการณ์ยามนี้เป็นอย่างไร ฝ่ายเราชนะแน่ใช่หรือไม่"

สีหน้าของหม่าหวังเครียดหนัก "สถานการณ์ไม่สู้ดีอย่างมาก เพราะเหลือใจวก่อกบฏ"

28 คู่มือเล่นตัวอักษร 1

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)